

K J S

King James bibeln på svenska
[Predikaren]

Januari 2020

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

- 1 Predikarens ord, Davids son, kung i Jerusalem.
- 2 Tomheters tomhet, säger predikaren, tomheters tomhet; allt *är* tomhet.
- 3 Vad *för* vinning har en man av all sin möda som han tar sig an under solen?
- 4 *En* generation går bort, och *en annan* generation kommer: men jorden står evigt kvar.
- 5 Solen stiger också upp, och solen går ner, och skyndar till sin plats där han gick upp.
- 6 Vinden far mot söder, och vänder mot norr; ständigt snurrar den runt, och vinden vänder åter tillbaka enligt sina varv.
- 7 Alla floder rinner ut i havet; men havet *blir* inte fullt; till den plats varifrån floderna kom, dit återvänder de igen.
- 8 Alla ting *är* fulla av möda; människan kan inte uttala *det*: ögat mättas inte av att se, inte heller blir örat fullt av att höra.
- 9 Det som har varit, det *är det* som skall vara; och det som har blivit gjort *är* det som skall bli gjort: och *det finns* inget nytt under solen.
- 10 Finns det *något* ting om vilket det må sägas, Se, detta *är* nytt? Det har funnits redan i gamla tider, som var innan oss.
- 11 *Det finns* inget minne av tidigare *ting*; inte heller skall det finnas *kvar något* minne av kommande *ting* hos *de* som skall komma därefter.
- 12 Jag predikaren var kung över Israel i Jerusalem.

- 13 Och jag gav mitt hjärta åt att genom vishet söka och utforska om alla *ting* som görs under himlen: denna svåra möda har Gud givit åt människosönerna att övas därmed.
- 14 Jag har sett alla gärningar som görs under solen; och, se, allt *är* tomhet och en påfrestning för anden.
- 15 *Det som är* krokigt kan inte göras rakt: och det som saknas kan inte räknas.
- 16 Jag samtalade med mitt eget hjärta, sägande, Se, jag har hamnat i en hög ställning, och har fått mer visdom än alla *de* som har varit dessförinnan mig i Jerusalem: ja, mitt hjärta hade stor erfarenhet av visdom och kunskap.
- 17 Och jag gav mitt hjärta åt att lära känna visdom, och åt att känna till galenskap och dårskap: jag insåg att också detta är en påfrestning för anden.
- 18 Ty i mycket visdom *finns* mycket bedrövelse: och han som tillökar *i* kunskap tillökar *också i* sorg.

Kapitel 2

- 1 Jag sa i mitt hjärta, Gå nu, jag kommer pröva dig genom fröjd, njut *du* därför *av* välbehagliga *ting*: och, se, också detta *är* tomhet.
- 2 Jag sa om skratt, *Det är* galenskap: och om fröjd, Vad gör det?
- 3 Jag sökte i mitt hjärta till att ge mig själv åt vinet, men ändå görande mitt hjärta bekant med visdom; och att greppa tag om dårskapen, tills jag skulle få se vad det goda för människosönerna *var*, vilket de skulle göra under himlen *under* alla sina

livsdagar.

4 Jag gjorde mig stora verk; jag byggde mig hus; jag planterade mig vingårdar:

5 Jag gjorde mig trädgårdar och fruktodlingar, och jag planterade träd i dem med alla *slags* frukter:

6 Jag gjorde mig vattendammar, till att med dem vattna den skog som frambringar träd:

7 Jag skaffade *mig* tjänare och tjänarinnor, och hade tjänare födda i mitt hus; jag hade också väldiga ägodelar bestående av stora och små boskap utöver alla som var i Jerusalem före mig:

8 Jag samlade också på mig silver och guld, och den särskilda skatten hos kungar och i provinserna: jag skaffade mig sångare och sångerskor, och människosönernas behag, *såsom* musikinstrument, och det av alla slag.

9 Så jag var stor, och tillökade mer än alla som var i Jerusalem före mig: min visdom förblev också kvar med mig.

10 Och vad än som mina ögon åträdde höll jag inte ifrån dem, jag avhöll inte mitt hjärta från något nöje; ty mitt hjärta gladdes sig under allt mitt arbete: och detta var min del för all min möda.

11 Sedan såg jag på alla de verk som mina händer hade gjort, och på det arbete som jag hade bemödat mig med att göra: och, se, allt *var* tomhet och en påfrestning för anden, och *det innebar* ingen vinning under solen.

12 Och jag vände mig åt att betrakta visdom, och galenskap, och dårskap: ty vad *kan* den mannen *göra* som kommer efter kungen? *Ja bara* det som redan har blivit gjort.

13 Då såg jag att visdom överträffar dårskap, liksom ljus överträffar mörker.

14 Den vise mannens ögon *är* på hans huvud; men dåren vandrar i mörker: och jag såg också själv att en *och samma* händelse sker med dem alla.

15 Då sade jag i mitt hjärta, Som det sker med dåren, så sker det också med mig; och varför var jag då mer vis? Då sade jag i mitt hjärta, att också detta *är* tomhet.

16 Ty *det finns* inget evinnerligt minne av den vise mer än av dåren; eftersom det som nu *är* skall i kommande dagar alltsammans glömmas bort. Och hur dör den vise *mannen*? Såsom dåren.

17 Därför hatade jag livet; eftersom de gärningar som görs under solen *är* plågsamma för mig: ty allt *är* tomhet och en påfrestning för anden.

18 Ja, jag hatade all min möda som jag hade tagit *mig an* under solen: eftersom jag skulle lämna det åt den man som skall komma efter mig.

19 Och vem vet huruvida han skall vara en vis *man* eller en dåre? Likväl skall han råda över allt mitt arbete som jag har bemödat mig med, och vari jag har visat mig vara vis under solen. Också detta *är* tomhet.

20 Därför vände jag runt till att få mitt hjärta att förtvivla över all den möda som jag tog *mig an* under solen.

21 Ty det finns en man vars arbete *sker* i visdom, och i kunskap, och i rätt; likväl skall han få lämna det åt en *annan* man, *till* hans del, som inte har arbetat däri. Också detta *är* tomhet och en stor ondska.

22 Ty vad får en människa ut av allt sitt

arbete, och av sitt hjärtas påfrestning, som han har bemödat sig med under solen?

23 Ty alla hans dagar *består av* sorger, och hans möda *av* bedrövelse; ja, hans hjärta finner ingen vila under natten.

Också detta är tomhet.

24 *Det finns* inget bättre för en man, *än* att han skulle äta och dricka, och *att* han skulle få sin själ att förnöja sig med det goda i sitt arbete. Också detta såg jag, att det *kom* från Guds hand.

25 Ty vem kan äta, eller vem annars kan skynda *här till*, mer än jag?

26 Ty *Gud* ger åt en man som *är* god i hans åsyn visdom, och kunskap, och glädje: men åt syndaren ger han möda, att samla och lägga på hög, att han må ge *det* åt *honom* som *är* god inför Gud. Också detta *är* tomhet och en påfrestning för anden.

Kapitel 3

1 För varje *sak finns* en stund, och *det finns* en tid för varje avsikt under himlen:

2 En tid till att födas, och en tid till att dö; en tid till att plantera, och en tid till att rycka upp *det som* planterades;

3 En tid till att döda, och en tid till att hela; en tid till att bryta ner, och en tid till att bygga upp;

4 En tid till att gråta, och en tid till att skratta; en tid till att sörja, och en tid till att dansa;

5 En tid till att kasta iväg stenar, och en tid till att samla ihop stenar; en tid till att omfamna, och en tid till att avstå från att omfamna;

6 En tid till att få, och en tid till att förlora; en tid till att behålla, och en tid till att kasta bort;

7 En tid till att riva sönder, och en tid till att sy ihop; en tid till att tiga, och en tid till att tala;

8 En tid till att älska, och en tid till att hata; en tid av krig, och en tid av fred.

9 Vilken vinning har han som arbetar i det som han sliter med?

10 Jag har sett den möda, som Gud har givit åt människosönerna att övas av den.

11 Han har gjort varje *ting* vackert i sin tid: han har också lagt världen i deras hjärta, så att ingen man kan lista ut det verk som Gud gör från begynnelsen till änden.

12 Jag vet att *det* inte *finns* något gott i dem, utom för *en man* att vara glad, och att göra gott i sitt liv.

13 Och också att var man skulle äta och dricka, och njuta av det goda av all sin möda, *det är* Guds gåva.

14 Jag vet att, vad *än* som Gud gör, *det* skall stå fast för evigt: inget kan tilläggas till *det*, inte heller kan något borttagas från *det*: och Gud gör *det*, att *människor* skulle frukta inför honom.

15 *Det som tidigare* har skett sker nu; och *det som* skall komma har redan *tidigare* skett; och Gud utkräver *det* som har förflutit.

16 Och därtill såg jag under solen domarsätet, *att* ogudaktighet *rådde* där; och rättfärdighetens säte, *att* missgärning *rådde* där.

17 Jag sa i mitt hjärta, Gud skall döma den rättfärdige och den ogudaktige: ty *det finns* en tid där för varje avsikt och

för varje gärning.

18 Jag sa i mitt hjärta angående människosönernas tillstånd, att Gud skulle manifesteras dem, och att de skulle kunna se att de själva är *som* djur.

19 Ty det som sker med människosönerna sker med djuren; ja en *och samma* sak sker med dem: såsom den ene dör, likaså dör den andre; ja, de har alla en anda; så att en människa inte har något företräde framför ett djur: ty allt är tomhet.

20 Alla går mot en *och samma* plats; alla består av stoftet, och alla vänder tillbaka till stoftet igen.

21 Vem har kännedom om människans ande som går uppåt, och djurens ande som går neråt åt jorden?

22 Därför uppfattar jag att *det* inte finns något bättre, än att en man skulle få glädja sig över sina egna gärningar; ty det är hans del: ty vem skall hämta honom för att se vad *som* skall komma efter honom?

Kapitel 4

1 Så jag återvände, och begrundade allt förtryck som utförs under solen: och se tårarna hos *sådana som blev* förtryckta, och de hade ingen tröstare; och vid deras förtryckares sida *fanns* makt; men de hade ingen tröstare.

2 Därför prisade jag de döda som redan har dött mer än de levande som ännu lever.

3 Ja, *än* bättre är *han* än de båda, vilken ännu inte har varit till, vilken inte har sett de onda verk som görs under solen.

4 Åter, begrundade jag all möda, och varje rätt gärning, att för detta avundas en man av sin nästa. Också detta är tomhet och en påfrestning för anden.

5 Dåren viker ihop sina händer, och förtär sitt eget kött.

6 Bättre är en handfull *i* stillhet, än båda händerna fulla *i* möda och *med* en påfrestad ande.

7 Sedan vände jag åter, och såg tomhet under solen.

8 Det finns en *som är ensam*, och *det finns* ingen annan; nej, han har varken barn eller bror: dock *finns* ingen ände på all hans möda; ej heller är hans öga mätt på rikedomar; inte heller *säger han*, För vem bemödar jag mig, och berövar min själ på det goda? Också detta är tomhet, ja, en svår möda är det.

9 Två är bättre än en; ty de har en god belöning för sin möda.

10 Ty om de ska falla, kommer den andre lyfta upp sin kamrat: men ve honom *som är ensam* när han faller; ty *han har* inte någon annan till att hjälpa honom upp.

11 Åter, om två ska ligga tillsammans, då har de *det* varmt: men hur ska en vara varm *ensam*?

12 Och om en ska få övertag över honom, skall två stå emot honom; och en tredubbelt tvinnad tråd brister inte så snabbt.

13 Bättre är ett fattigt och vist barn än en gammal och dåraktig kung, som inte längre kommer *kunna* förmanas.

14 Ty ur fångelset kommer han för att regera; ty också *han som är född in till* sitt rike blir fattig.

15 Jag betraktade allt levande som

vandrar under solen, tillsammans med det andra barnet som skall stå upp i hans ställe.

16 *Det finns* ingen ände på allt folk, *ja* på alla som har varit före dem: också de som kommer efter skall inte glädja sig över honom. Sannerligen *är* också detta tomhet och en påfrestning för anden.

Kapitel 5

1 Vakta din fot när du går till Guds hus, och var mer redo till att höra, än till att frambära dårars offer: ty de betänker inte att de gör ont.

2 Var inte obetänksam med din mun, och låt inte ditt hjärta förhastad sig att yttra *något* ting inför Gud: ty Gud *är* i himlen, och du på jorden: låt därför dina ord vara få.

3 Ty en dröm kommer genom många sysslor; och en dåres röst *känns igen* på de många orden.

4 När du avlägger ett löfte till Gud, dröj inte med att betala det; ty *han har* inget behag till dårar: betala det som du har lovat.

5 *Det är* bättre att du inte skulle lova *alls*, än att du skulle lova och inte betala.

6 Låt inte din mun få ditt kött att synda; säg du inte heller inför ängeln, att det *var* ett missförstånd: varför skulle Gud vredgas över din röst, och förgöra dina händers verk?

7 Ty i de många drömmarna och i många ord *finns* också *alla möjliga* fåfängligheter: men frukta du Gud.

8 Om du ser förtryck av den fattige, och ett våldsamt vrängande av dom och

rättvisa i en provins, häpna inte över det: ty *han som är* högre än den högste vakar; och *det finns* högre än de.

9 Därtill är jordens avkastning för alla: kungen *själv* tjänas av fältet.

10 Han som älskar silver skall inte bli mätt på silver; ej heller *skall* han som älskar överflöd *mättas* av tillväxten: också detta *är* tomhet.

11 När ägodelar tillökas, tillökas *också* de som äter av dem: och vilken nytta *har* ägarna därav, utom att titta *på dem* med sina ögon?

12 En arbetande mans sömn *är* ljuvlig, vare sig han ska äta lite eller mycket: men den rikes överflöd kommer inte tillåta honom att sova.

13 Det finns en svår ondska *som* jag har sett under solen, *nämligen*, bevarade rikedomar för sina ägare till deras skada.

14 Men de rikedomarna förgås genom ond möda: och han föder en son, och *det finns* inget i hans hand.

15 Som han kom ut från sin mors moderliv, skall han naken vända tillbaka så att gå såsom han kom, och *han* skall inte ta med någonting av *all* sin möda, som han må bära bort i sin hand.

16 Och också detta *är* en svår ondska, *att* precis såsom han kom, så skall han *också* gå: och vilken vinning har han som har arbetat för vinden?

17 *Under* alla sina dagar äter han också i mörker, och *han har* mycket sorg och vrede med sin sjukdom.

18 Se *nu detta* som jag har sett: *det är* gott och ljuvligt *för en man* att äta och att dricka, och att njuta av det goda av

allt sitt arbete som han tar sig an under solen *under* alla hans livsdagar, som Gud ger honom: ty det *är* hans del.

19 Var man också som Gud har givit skatter och rikedom åt, och har givit honom makt att äta av det, och att ta sin del, och att glädja sig i sin möda; detta *är* Guds gåva.

20 Ty han skall nästan inte komma ihåg sina livsdagar; eftersom Gud svarar *honom* till hans hjärtas fröjd.

Kapitel 6

1 Det finns en ondska som jag har sett under solen, och den *är* vanlig bland människor:

2 En man åt vilken Gud har givit skatter, rikedom, och ära, så att han inte saknar något för sin själ av allt som han önskar, dock ger Gud honom inte makten att äta av det, utan en främling äter det: detta *är* tomhet, och det *är* en ond sjukdom.

3 Om en man ska föda hundra *barn*, och leva *i* många år, så att hans livsdagar är många, och hans själ inte mättas av det goda, och också *att* han inte får någon begravning; *då* säger jag, *att* ett ofullgånget foster *är* bättre än han.

4 Ty han kommer in med tomhet, och går bort i mörker, och hans namn skall övertäckas av mörker.

5 Därtill har han inte sett solen, inte heller vetat *något*: denne har mer vila än den andre.

6 Ja, fastän han skulle leva *i* tusen år två gånger *om*, har han ändå inte sett något gott: går inte alla till en *och*

samma plats?

7 All människans möda *är* för hans mun, och ändå blir aptiten inte mättad.

8 Ty vad har den vise mer än dåren? Vad har den fattige, som vet hur att vandra inför de levande?

9 Bättre *är* ögonens åsyn än att irra *efter något* med begäret: också detta *är* tomhet och en påfrestning för anden.

10 Det som har varit är redan namngivet, och det är känt att det *är* människan: ej heller må ha tvista med honom som är mäktigare än han.

11 Med tanke på att det finns många ting som utökar tomheten, vad *gagnar det* människan?

12 Ty vem vet vad *som är* gott för en människa *i detta* liv, *under* alla de dagar av hans tomma liv som han spenderar *här* såsom en skugga? Ty vem kan säga en människa vad *som* skall komma efter honom under solen?

Kapitel 7

1 Ett gott namn *är* bättre än dyrbar smörjelse; och dödens dag än födelsens dag.

2 *Det är* bättre att gå till sorgehuset, än att gå till gästbudshuset: ty det *är* slutet för alla människor; och den levande kommer lägga *det* på sitt hjärta.

3 Sorg *är* bättre än skratt: ty genom ansiktets sorgmod görs hjärtat bättre.

4 De visas hjärtan *är* i sorgens hus; men dårars hjärtan *är* i glädjens hus.

5 *Det är* bättre att höra den vises tillrättavisning, än för en man att höra dårars sång.

6 Ty såsom sprakandet av törne under

ett kokkärl, så låter dårens skratt: också detta är tomhet.

7 Förtryck gör sannerligen en vis man tokig; och en gåva fördärvar hjärtat.

8 Bättre är en saks slut än dess början: och den tålmodige till anden är bättre än den stolte till anden.

9 Var inte hastig i din ande till att bli arg: ty ilska vilar i dårars bröst.

10 Säg du inte, Hur kommer *det sig* att gamla dagar var bättre än dessa? Ty du frågar inte vist om detta.

11 Vishet är gott med ett arv: och genom *det finns det* vinning för dem som ser solen.

12 Ty visdom är ett försvar, och pengar är ett försvar: men kunskapens förträfflighet är, att visheten ger liv åt dem som har den.

13 Betrakta Guds verk: ty vem kan göra *det* rakt, som han har gjort krokigt?

14 Var glad på välgångens dag, men besinna *du* på olyckans dag: att Gud också har ställt den ena emot den andra, så att människan inte skulle lista ut något efter honom.

15 Alla *ting* har jag sett under min tomhets dagar: det finns en rättfärdig *man* som förgås i sin rättfärdighet, och det finns en ogudaktig *man* som förlänger *sitt liv* i sin ondska.

16 Var inte alltför rättfärdig; gör dig inte heller alltför vis: varför skulle du fördärva dig själv?

17 Var inte alltför ogudaktig, var du inte heller dåraktig: varför skulle du dö före din tid?

18 *Det är* gott att du skulle ta fasta på detta; ja, avlägsna också inte din hand från detta: ty han som fruktar Gud skall

komma ut ur dem alla.

19 Vishet styrker den vise mer än tio mäktiga *män* som är i staden.

20 Ty *det finns* inte en rättfärdig man på jorden, som gör gott, och inte syndar.

21 Ge också inte akt på alla ord som talas; att du inte ska höra din tjänare förbanna dig:

22 Ty ditt eget hjärta vet att du själv många gånger också likaså har förbannat andra.

23 Allt detta har jag prövat genom vishet: jag sade, jag kommer vara vis; men det *var* fjärran från mig.

24 Det som är långt borta, och överskridande djupt, vem kan utgrunda det?

25 Jag gav mitt hjärta till att förstå, och till att söka, och till att utforska vishet, och *sakers* orsak, och till att känna till ondskan i dårskap, ja i dåraktighet och galenskap:

26 Och jag finner den kvinnan vara bittrare än döden, vars hjärta är snaror och nät, och hennes händer *såsom* band: den som behagar Gud skall komma undan från henne; men syndaren skall fångas av henne.

27 Se, detta har jag funnit, säger predikaren, *räknande* en efter en, för att få reda på summan:

28 *Något* som min själ ännu söker, men jag finner inte: en man bland tusen har jag funnit; men en kvinna bland alla dessa har jag inte funnit.

29 Se, endast detta har jag funnit, att Gud har skapat människan rätrådig; men de har sökt fram många påhitt.

Kapitel 8

- 1 Vem *är* som den vise *mannen*? Och vem vet en saks uttydning? En mans vishet får hans ansikte att skina, och hans ansiktes djärvhet skall förändras.
- 2 Jag *råder dig* att hålla fast vid kungens bud, och *det* med hänsyn till Guds ed.
- 3 Hasta inte med att gå ut från hans åsyn: stå inte i en ond sak; ty han gör vad som än behagar honom.
- 4 Där en kungs ord *finns*, *där finns* makt: och vem må säga till honom, Vad gör du?
- 5 Den som håller fast vid budet skall inte känna av något ont ting: och en vis mans hjärta urskiljer både tid och dom.
- 6 Ty för varje avsikt finns det en tid och en dom, därför *vilas* mannens elände tungt på honom.
- 7 Ty han känner inte till det som skall komma: ty vem kan säga honom när det skall ske?
- 8 *Det finns* ingen man som har makt över anden så att hålla kvar anden; inte heller *har han* makt på dödens dag: och *det finns* inget frisläppande i *det* kriget; ej heller skall ondska undsätta de som är överlämnade åt det.
- 9 Allt detta har jag sett, och givit mitt hjärta åt varje gärning som utförs under solen: *det finns* en tid i vilken en man råder över en annan till sin egen skada.
- 10 Och jag såg så de ogudaktiga bli begravda, vilka hade kommit och gått från den heliga platsen, och de blev bortglömda i den stad där de hade gjort så: också detta *är* tomhet.
- 11 Eftersom domen över en ond

gärning inte verkställs *så* kvickt, därför är människosönernas hjärta helt inriktat på att i dem göra ont.

12 Fastän en syndare gör ont hundra gånger, och hans *dagar* förlängs, vet jag sannerligen ändock att det skall gå väl med dem som fruktar Gud, vilka fruktar inför honom:

13 Men det skall inte gå väl med den ogudaktige, inte heller skall han förlänga *sina* dagar, *vilka är* såsom en skugga; eftersom han inte fruktar inför Gud.

14 Det finns en tomhet som sker på jorden; att det finns rättfärdiga *män* , mot vilka det sker såsom *mot* de ogudaktigas gärning; åter, finns det ogudaktiga *män* , mot vilka det sker såsom *mot* de rättfärdigas gärning: jag sade att också detta *är* tomhet.

15 Då prisade jag fröjden, eftersom en man inte har något bättre ting under solen, än att äta, och att dricka, och att vara glad: ty det skall förbli med honom av hans möda *under* de dagarna av hans liv, vilka Gud ger honom under solen.

16 När jag gav mitt hjärta åt att lära känna vishet, och att betrakta den verksamhet som försiggår på jorden: (ty *den finns* också *som* varken dag eller natt får erfara sömn med *sina* ögon:)

17 Sedan såg jag på allt Guds verk, att en man inte kan lista ut det verk som görs under solen: ty fastän en man bemödar sig med att utforska *det* , skall han ändock inte finna *det* ; ja ytterligare; fastän en vis *man* tror sig känna till *det* , skall han ändå inte förmå att finna *det* .

Kapitel 9

1 Ty allt detta begrundade jag i mitt hjärta ja för att förkunna allt detta, att de rättfärdiga, och de visa, och deras gärningar, *är* i Guds hand: ingen man känner till vare sig kärlek eller hat *genom* allt som *är* framför dem.

2 Allting *sker* lika för alla: en *och samma* händelse *sker* med den rättfärdige, och med den ogudaktige; med den gode och med den rene, och med den orene; med honom som offrar, och med honom som inte offrar: såsom *det sker med* den gode, likaså *sker med* syndaren; *och med* han som svär, såsom *med han* som fruktar en ed.

3 Detta *är* en ondskas bland alla *ting* som försiggår under solen, att en *och samma* händelse *sker* för alla: ja, människosönernas hjärta är också fullt av ondskas, och galenskap *finns* i deras hjärta medan de lever, och efter det *går de* till de döda.

4 Ty för honom som *fortfarande* är ansluten till allt levande finns det hopp: ty en levande hund är bättre än ett dött lejon.

5 Ty de levande vet att de skall dö: men de döda vet inte någonting, ej heller har de längre en belöning; ty minnet av dem är glömt.

6 Också deras kärlek, och deras hat, och deras avund, är nu borta; för evigt har de inte heller längre en del i något *ting* som sker under solen.

7 Gå din väg, ät ditt bröd med fröjd, och drick ditt vin med ett glatt hjärta; ty Gud godtar nu dina gärningar.

8 Låt dina kläder alltid vara vita; och

låt inte smörjelse fattas *på* ditt huvud.

9 Lev glädjerikt med hustrun som du älskar *i* alla din tomhets livsdagar, vilka han har givit dig under solen, alla din tomhets livsdagar: ty det *är* din del i *detta* livet, och i din möda som du tar dig an under solen.

10 Vad än som din hand finner att göra, gör *det* med din kraft; ty *det finns* ingen gärning, eller plan, eller kunskap, eller vishet, i graven, dit du går.

11 Jag återvände, och såg under solen, att loppet inte *är till* för de snabba, inte heller striden för de starka, ytterligare inte heller bröd för de visa, därtill inte heller rikedom för förståndiga män, *ytterligare* därtill ej heller favör för skickliga män; utan tid och tillfälle sker för dem alla.

12 Ty en man känner också inte till sin tid: liksom fiskarna som fångas *in* i ett ont nät, och såsom fåglarna som fångas i snaran; likaså snärjs människosönerna i en ond tid, då det plötsligt faller över dem.

13 Denna visdom har jag också sett under solen, och den *syntes* mig stor:

14 *Det fanns* en liten stad, och få män *fanns* i den; och det kom en stor kung mot den, och belägrade den, och byggde väldiga befästningsverk mot den:

15 Nu blev en fattig vis man funnen i den, och han genom sin vishet undsatte staden; ändock kom ingen man ihåg denne fattige man.

16 Då sade jag, Vishet *är* bättre än styrka: likväl *blir* den fattige mannens vishet föraktad, och hans ord blir inte hörda.

17 Visa *mäns* ord *blir* hörda i tysthet mer än skriket från honom som härskar bland dårar.

18 Vishet *är* bättre än krigsvapen: men en *enda* syndare förstör mycket gott.

Kapitel 10

1 Döda flugor får apotekarens smörjelse att sända ut en stinkande lukt: *så gör också* lite dårskap *med* honom som är ansedd i visdom *och* heder.

2 En vis mans hjärta *är* på hans högra sida; men en dåres hjärta på hans vänstra *sida*.

3 Ja också, när han som är en dåre vandrar på vägen, sviker hans visdom *honom*, och han säger åt var och en *att* han *är* en dåre.

4 Om härskarens ande ska resa sig upp mot dig, lämna *då* inte din plats; ty att ge efter stillar stora missgärningar.

5 Det finns en ondska *som* jag har sett under solen, som *är* ett fel *som* kommer fram från härskaren:

6 Dårskap sätts på stora högt uppsatta *poster*, och de rika sitter på en låg plats.

7 Jag har sett tjänare *uppe* på hästar, och furstar gående såsom tjänare på jorden.

8 Han som gräver en grop skall *själv* falla däri; den som river ner en mur, honom skall en orm bita.

9 Den som tar bort stenar skall skadas därav; *och* han som klyver ved skall utsättas för fara därigenom.

10 Om järnet är trubbigt, och han inte slipar eggen, då måste han bruka desto mer styrka: men vishet *är* nyttigt att instruera.

11 Ormen kommer sannerligen bita utan tjusning; och en babblare är inget bättre.

12 Orden från en vis mans mun *är* nådefulla; men en dåres läppar kommer uppsluka honom själv.

13 Början på orden från hans mun *är* dårskap: och slutet på hans tal *är* elak galenskap.

14 En dåre är också full av ord: en man kan inte veta vad *som* skall ske; och vad *som* skall ske efter honom, vem kan säga honom *det*?

15 Dårarnas möda tröttar ut var och en av dem, eftersom han inte vet hur att gå till staden.

16 Ve dig, O land, när din kung *är* ett barn, och dina furstar äter på morgonen!

17 Välsignat *är* du, O land, när din kung *är* son till ädlingar, och dina furstar äter vid rätt tid, för styrka, och inte för berusning!

18 Utav stor lathet förfaller byggnaden; och genom händernas inaktivitet droppar *det* igenom *i* huset.

19 En fest anordnas för skratt, och vin gör *människor* glada: men pengar svarar alla *ting*.

20 Förbanna inte kungen, nej inte i din tanke; och förbanna inte den rike i ditt sovrum: ty en fågel i luften skall bära vidare den rösten, och det som har vingar skall förtälja saken.

Kapitel 11

1 Kasta ditt bröd över vattnen: ty du skall *åter* finna det efter många dagar.

2 Ge en del åt sju, och också åt åtta; ty

du vet inte vad *för* ondska *som* skall komma på jorden.

3 Om molnen är fulla av regn, tömmer de *sig* över jorden: och om trädet ska falla mot söder, eller mot norr, på den plats där träder faller, där skall det vara.

4 Han som iakttar vinden skall inte så; och han som beaktar molnen skall inte skörda.

5 Såsom du inte vet vilken *som* är andens väg, *eller* hur benen *växer till* i hennes livmoder som är med barn: likaså känner du inte till Guds gärningar som gör allt.

6 Så din säd på morgonen, och håll inte undan din hand på kvällen: ty du vet inte vad som skall lyckas, vare sig det ena eller det andra, eller om *det ska* gå lika väl med båda två.

7 Sannerligen *är* ljuset ljuvligt, och *det är* en behaglig *sak* för ögonen att se solen:

8 Men om en man ska leva *i* många år, och ska glädja sig *under* dem alla; låt honom dock komma ihåg de mörka dagarna; ty de skall vara många. Allt som kommer *är* tomhet.

9 Gläd dig, O unge man, i din ungdom; och låt ditt hjärta jubla för dig under din ungdoms dagar, och vandra *du* på ditt hjärtas vägar, och efter dina ögons åsyn: men *det skall* du veta, att för alla dessa *ting* kommer Gud kalla dig till doms.

10 Tag därför bort sorg från ditt hjärta, och avlägsna ondska från ditt kött: ty barndomen och ungdomstiden *är* tomhet.

Kapitel 12

1 Kom nu ihåg din Skapare i din ungdoms dagar, medan de onda dagarna *ännu* inte har kommit, *innan* åren inte heller närmar sig, när du skall säga, Jag finner inget behag i dem;

2 Medan solen, eller ljuset, eller månen, eller stjärnorna, inte förmörkas, *innan* molnen inte heller skall komma tillbaka efter regnet:

3 På den dag när husets väktare skall darra, och de starka männen skall böja sig, och malarna upphöra eftersom de är få, och de som tittar ut ur fönstren förmörkas,

4 Och dörrarna skall stängas på gatorna, när ljudet av malande blir lågt, och han skall stiga upp vid fågelns röst, och all musiks döttrar skall sänkas ner;

5 När de också skall vara rädda för *det som är* högt, och rädslor *skall finnas* på vägen, och mandelträdet skall blomma, och gräshoppan skall vara en börda, och begäret skall svikta: eftersom människan går mot sitt långvariga hem, och sörjarna ska gå runt på gatorna:

6 Medan silvertråden *ännu* inte har brustit, eller den gyllene skålen krossats, eller krukans krossats vid källan, eller hjulet gått sönder vid cisternen.

7 Sedan skall stoftet vända tillbaka till jorden såsom det var: och anden skall vända tillbaka till Gud som gav den.

8 Tomheters tomhet, säger predikaren; allt *är* tomhet.

9 Och därtill, eftersom predikaren var vis, undervisade han alltjämt folket *i* kunskap; ja, han beaktade noga, och

undersökte, *och* sammansatte många
ordspråk.

10 Predikaren sökte att finna
godtagbara ord: och *det som blev*
skrivet *var* rättrådigt, *ja* sanna ord.

11 De visas ord *är* såsom pikstavar, och
såsom spikar, indrivna *av* församlingars
mästare, vilka har blivit givna från en
och samme herde.

12 Och vidare, av dessa, min son, bli *du*
förmanad: *det finns* ingen ände på att
författa många böcker; och mycket
studerande utmattar köttet.

13 Låt oss höra slutledningen av det
hela: Frukta Gud, och håll fast vid hans
bud: ty detta *är* allt *som åligger*
människan.

14 Ty Gud skall dra varje gärning till
doms, tillsammans med varje hemligt
ting, vare sig *det är* gott, eller vare sig
det är ont.